Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двере 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 180. Вторникъ 13 (25) Серпня 1891. Рôкъ I.

Розмова зъ еп. Штросмаєромъ.

Оденъ изъ сотрудникôвъ мадярскои ґазеты „Egyetertes" переѣзжаючи, черезъ Загребъ, зайшовъ до епископа Штросмаєра и розмовлявъ зъ нимъ довго о політичныхъ справахъ. Розмову ту оголосила теперь згадана ґазета. Еп. Штросмаєръ высказавъ ся о всѣлякихъ політичныхъ справахъ зъ задивлюючою отвертостію. Бôльшость хорватского сойму — казавъ епископъ — не заступає нѣчого иншого, якъ лишь власнй интересы. Всѣхъ хорватскихъ послôвъ выбрано мадярскими грôшми; цѣлый хорватскій нарôдъ єсть противъ истнуючои угоды зъ Угорщиною и не треба буде дивувати ся, коли за першимъ рухомъ бôльшость сойму щезне, а цѣлый хорватскій нарôдъ якъ оденъ мужь стане противъ Мадярôвъ до борбы.

Опôсля звернувъ епископъ бесѣду на мѣсто Реку и запримѣтивъ, що тамъ можна пôддержувати симпатію для Угорщины лишь угорскими міліонами. Бôльшость населеня єсть такожь перенята хорватскимъ патріотизмомъ. Послѣднй демонстраціи выкликали лишь самй Мадяры. При нагодѣ послѣдноѝ гостины цѣсарскои взято въ програму и найменшй мадярскй институціи, пôдчасъ коли всѣ хорватскй поминено.

Обговорюючи свôй улюбленый тематъ о сполученю католицкои церкви зъ православною сказавъ еп. Штросмаєръ, що ся справа єсть лишь пытанємъ часу. Двѣ рѣчи мусять ще передъ тымъ сполученємъ наступити: передовсѣмъ не повиннй въ римскôй куріи верховодити лишь Италіянцѣ, а другою перешкодою єсть то, що царь має верховну власть въ справахъ церковныхъ.

На пытанє, якъ бы можна сю послѣдну перешкоду усунути ставъ еп. Штросмаєръ довго надумуватись, а вôдтакъ сказавъ: За пятьдесять лѣтъ не буде мабуть въ Европѣ анѣ одной короны, а добрый россійскій нарôдъ станесь найлѣпшимъ елементомъ републиканьскимъ. Вôнъ додавъ ще, що найблизша вôйна може далеко скорше выбухнути, якъ того можна сподѣвати ся. Тридержавный союзъ буде мусѣвъ бороти ся зъ Россією и Францією. Причиною до вôйны можуть дуже легко стати ся вôдносины въ Боснѣ и Герцеґовинѣ, або той выпадокъ, колибъ Австрія схотѣла пôйти на Солунь.

На пытанє, якй суть властиво жаданя Хорватôвъ, вôдповѣвъ епископъ: Спытайте Людвика Кошута. Вôнъ ихъ знає дуже добре. Въ шѣстдесяти рокахъ конферувавъ я о нихъ зъ Кошутомъ въ Парижи и подавъ єму до вѣдомости всѣ условія, котрй, на случай революціи, могли бы сполучити Угорщину и Хорватію. Я радивъ тогды зъ Кошутомъ черезъ двѣ годины о кождôй поодинокôй точцѣ окремо и Кошутъ принявъ тй условія. Коли мене Кошутъ вôдтакъ спытавъ: „Ну, и якъ, чи вы вдоволенй зъ мене?" — вôдповѣвъ я єму: „Я зовсѣмъ вдоволеный, лишь одно мушу запримѣтити, а то. що вы нинѣ не ґубернаторъ Угорщины. Колибъ вы були ґубернаторомъ Угорщины а я жадавъ вôдъ васъ сповненя всѣхъ тыхъ точокъ, то вы бы заразъ казали мене повѣсити."

Подавши до вѣдомости сей епізодъ зъ свого житя закôнчивъ еп. Штросмаєръ свою розмову.

Справы краєвй.

(Справа залѣсненя зарѣнкôвъ рѣкъ пôдкарпатскихъ верболозами) поступає дуже поволи напередъ. А справа ся дуже важна для пôднесеня культуры обшарôвъ прибережныхъ, нашихъ рѣкъ, особливожь для охороненя тыхъ мешканцѣвъ, що тй обшары вздовжь рѣкъ замешкують, вôдъ елементарныхъ шкôдъ черезъ выливъ рѣкъ. И правительству выдавъ ся поступъ тои справы за повôльный, тому Намѣстництво вôднесло ся недавно до краєвого Выдѣлу, щобы спонукати єго до енерґічнѣйшои акціи въ тôй справѣ. Намѣстництво въ своѣмъ письмѣ пôдносить той повôльный розвôй залѣсненя верболозныхъ понадъ рѣками, а зазначивши, що приписы поліціи рѣчнои зъ 2 марта 1842 р, дозволяючй ужитя средствъ примусовыхъ на властителѣвъ рѣнищь, котрй отягають ся зъ залѣсненємъ, и допускаючй правительство до ихъ залѣсненя — не дадуть ся успѣшно тутъ примѣнити, бо тй просторы за великй, — повѣдомляє, що представило міністерству справъ внутрѣшныхъ проєктъ, змагаючій до того, щобы тй чиннники, котрй въ першôмъ рядѣ покликанй до переведеня тыхъ залѣснень, бôльше заинтересувати тою справою. Є се проєктъ удѣлюваня зъ державныхъ фондôвъ вôдповѣдныхъ нагородъ властителямъ рѣнищь прибережныхъ за залѣснюванє ихъ верболозами. Высота премій має залежати вôдъ бôльшихъ або меншихъ трудностей въ залѣснюваню и дальшôмъ удержуваню залѣсненъ въ добрôмъ станѣ, а такожь буде стояти въ звязи зъ бôльшимъ або меншимъ хôсномъ безпосереднымъ для ихъ властителя,

Зъ залѣснюваня плодныхъ намулень и пѣскôвъ, котрй вже зъ природы приносять властителеви значный хосенъ и выконують ся безъ дальшихъ заохотъ, не признавано бы нѣякихъ нагородъ, хиба вымков∂, а право до нагороды мали бы пôсля проєкту въ першôмъ рядѣ тй властителѣ, що залѣснюють рѣнища радше зô взгляду на загальне добро, нѣжь на своє власне. Зъ письма Намѣстниц-

---

Чародѣйный кафтанъ.

Оповѣданє Кольмана Міксата.

I.

Дурнй тотй мѣста, що жалують ся: Мы богато натерпѣлись, у насъ Турки двѣста лѣтъ панували. По правдѣ терпѣли тй мѣста, де не панували анѣ Турки анѣ лабанцы або куруцы,[1] а котрй держались власными силами, якъ на примѣръ Кечкеметъ; бо де перебувала одна зъ ведучихъ вôйну партій, тамъ панувала та рабувала лишь та одна, а друга вже и не важилась туды заходити, але де не було нѣякои, тамъ ходили всѣ на суницѣ.

Бувало возьме пашу зъ Буды охота трохи порабувати, такъ вôнъ и заразъ: „Пиши — каже — сыну Дервішь-беґу до кечкеметского начальника!" И заразъ пôйшло письмо, въ котрôмъ не обôйшлось безъ такихъ красныхъ слôвъ якъ: „Безголовіє вамъ зроблю!"

Але и Муста-беґъ изъ Сольнока не инакше робивъ, бо вôнъ рабувавъ Чеґледъ, Керешь и Кечкеметъ та сусѣднй села. Що тыждня, бувало, накладає на нихъ новый тягарь та пише имъ: „Се письмо вашого пана пошлѣть на кони до кождого мѣста, до кождого села и робѣть якъ вамъ приказано."

Єго милôсть, хоробрый панъ Емеріхъ Когарій, спускавъ ся такожь на богатй мѣста и посылавъ письма зъ Сеченій вôдъ цѣсарского войска, ба навѣть и самъ начальникъ зъ Ґачу, єго милôсть панъ Иванъ Дарвашь, не пожалувавъ труду дерти зъ нихъ шкôру, коли треба було чогось куруцамъ. До того ще волочились татарскй орды и всѣлякй войска, що знову рабували на власну руку. А тутъ треба було зô всѣми ними жити въ згодѣ!

Въ Кечкеметѣ були вже тогди славнй ярмарки. Все що красне для ока, що смачне для языка, все то зносили сюды турецкй, нѣмецкй та угорскй купцѣ цѣлыми купами, а ярмарокъ закôнчивъ ся завсѣгды сумно, бо якъ разъ коли бувъ найлѣпшій торгъ, пôднявъ ся туманъ на пѣсковôй дорозѣ, ишли куруцы або Турки, або таки летомъ блыскавки спадала гурма лабанцôвъ и щезала знову въ туманѣ, забравши що найдорожшй товары.

А пресловуте мѣсто мусѣло вôдтакъ гôрко покутувати, бо коли Турки шатра ограбили, то лабанцы выставляли вôдтакъ величезный рахунокъ.

Мѣсто мусить безпроволочно заплатити купцямъ за шкоду, бо коли нѣ, то буде бѣда; колижь ограбили єго лабанцы, то знову змололо ся на бѣдныхъ Кечкеметцяхъ, бо тогди жадали знову куруцы и Турки вôдшкодованя за своихъ купцѣвъ, а тй жаданя доходили завсѣгды до якихъ тысячу дукатôвъ.

Надармо стогнавъ старшій начальникъ Иванъ Сичь: „Зъ вôдкижь бо взяти, зъ вôдки? Тажь то не кремницка копальня золота; тажь пôдъ нашими ногами лишь самъ пѣсокъ, пѣсокъ ажь до самого пекла."

Наконецъ вже таки всѣмъ надоѣло, скликали велику раду и вôдтакъ добрй люде пôйшли до палятина,[1] але той, якъ оповѣдавъ панъ Павло Фекете, скрутивъ дуже носомъ, коли они єму сказали, що мають до него просьбу.

— Лишь не жадайте чогось великого, бо не дôстанете.

— Та мы и нѣчого такъ дуже великого не хочемо, бо намъ и того за богато, що маємо.

— Дуже добре, дуже добре, — казавъ палятинъ усмѣхаючись.

— Мы бы просили Вашу Милôсть забрати собѣ вôдъ насъ ярмарки.

Палятинъ призадумавъ ся и ставъ покашлювати. — Гмъ, що то за правительство. що бере щось вôдъ людей, зъ чого той, що бере, не має нѣякого зыску.

[1]) Лабанцами и куруцами звано таки угорскихъ вояковъ.

[1]) Палятинъ, давнѣйше найвысшій урядникъ на Угорщинѣ, заступникъ короля.

тва выходить, що міністерство сей проєктъ приняло, а Намѣстництво, въ наслѣдокъ того, выробило подробні приписы, нормуючі засады признаваня нагородъ за залѣснюванє рѣнищь.

Выходячи именно зъ заложеня, що прирѣчні залѣснюваня що до наслѣдкôвъ треба уважати такъ якъ будовы реґуляційні, рѣшило Намѣстництво удѣляти нагороды зъ фонду державного лишь за залѣсненє рѣнищь на тыхъ просторахъ рѣчныхъ, котрі стоять выключно пôдъ опѣкою правительства; а що до вынагороджуваня властителѣвъ рѣнищь надъ рѣками, котрі по мысли обовязуючихъ приписôвъ маютъ реґулювати ся спôльнымъ коштомъ фонду державного и краєвого, було Намѣстництво тои гадки, що се було бы задачею порôвнѣ якъ одного такъ и другого фонду и пытало, чи краєвый Выдѣлъ не згодивъ бы ся представити Соймови внесенє на призначенє зъ краєвого фонду вôдповѣдной квоты (2000 до 2500 зл.) на такі нагороды.

Признавши велику вагу тои справы для реґуляціи рѣкъ, рѣшивъ ся краєвый Выдѣлъ вставити до прелімінаря фонду краєвого на 1892 рôкъ дотацію въ квотѣ 2.000 зр. на вынагороджуванє залѣсненѣ рѣнищь верболозами на пôдкарпатскихъ рѣкахъ, котрі нестоять пôдъ выключною опѣкою правительства. При той нагодѣ запропонувавъ краєвый Выдѣлъ до стилізаціи „приписôвъ о признаваню нагородъ за залѣсненє рѣнищь рѣчныхъ“ двѣ поправки, именно доповненє § 2. приписôвъ черезъ подрôбне вычисленє усѣхъ тыхъ рѣкъ, на котрыхъ має ся вынагороджувати залѣсненє рѣнищь державою и краємъ, щобы вôдтакъ въ будучности не заходили пôдъ тымъ взглядомъ жадні сумнѣвы, а другу що до змѣны §. 7. приписôвъ, котра має на цѣли упрощенє поступованя при клясифікаціи рѣнищь и оцѣнцѣ якости выконуваныхъ культуръ, а також признанє краєвому Выдѣлови рôвного вплыву на хôдъ и результатъ поступованя въ тыхъ выпадкахъ, де до субвенціонованя краєвыхъ культуръ буде причиняти ся край на рôвнѣ зъ державою.

Перегляд̂ъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять, що цѣсарь Вільгельмъ приѣде рѣшучо на маневры въ Чехахъ дня 3 вересня рано и выѣде заразъ зъ Є. Вел. Цѣсаремъ Францъ Іосифомъ и королемъ саскимъ на маневры, а вôдтакъ до замку ґр. Відмана въ Шварценавъ. Зъ цѣсаремъ нѣмецкимъ, котрый перебуде пять днѣвъ въ Чехахъ, приѣде такожь канцлеръ ґен. Каприві и шефъ ґенерального штабу нѣмецкого.

„Wiener Ztg.“ оголосила законъ уповажнюючій міністра фінансôвъ спродати злишні предметы, находячі ся въ адміністрации войсковой, а именно недвижиму власнôсть державну, а фондъ зô спродажи передати до розпорядимости адміністрации войсковой. Рôвночасно оголосила W. Ztg. законъ приписуючій можнôсть ужитя частковыхъ облігацій довжныхъ кôлькохъ позычокъ галицкихъ и законъ о утвореню суду повѣтового въ Порохнику.

Ґр. Иґнатьевъ бувъ — якъ доносять ческі дневники — зъ донькою на ческôй выставѣ въ Празѣ, але въ такъ великôмъ инкоґніто, що знала о тôмъ лише поліція и кôлькохъ дневникарѣвъ ческихъ. Ґр. Иґнатьевъ розговорювавъ зъ редакторомъ ческои Politik, котрому сказавъ, що маніфестація льояльности на выставѣ пôдчасъ торжества цѣсарскихъ уродинъ зробила на нѣмъ велике враженє.

Kreuz Ztg. упевнює, що помимо всякихъ заперечень, межи Францією а Россією прийшло до писемного заявленя, що интересы обохъ сихъ державъ суть однакові.

Анґлійскій Standard, оговорюючи справу гостины французкои ескадры въ Анґліи, каже: „Союзы и союзники маютъ для насъ лише одно значѣнє: Мы ємо союзниками кождого народу, котрый хоче жити въ мирѣ и можемо упевнити нашого сусѣда, що нѣколи не будемо союзниками того, хто бы конспірувавъ противъ свого сусѣда“.

Соціялістичный конґресъ въ Бруксели, принявъ резолюцію, щобы въ виду грôзного положеня Европы завôзвати робôтникôвъ цѣлого свѣта закладати товариства противъ всякихъ военныхъ союзôвъ, а за помочію дальшои межинародной орґанізации пролетаріяту приспѣшити побѣду соціялізму.

Въ Мондовѣ, въ горôшнôй Италіи, вôдбуло ся вчера торжество вôдкрытя памятника Короля Емануила І., въ присутности міністрôвъ Рудініого, Ферраріого, Пельбу, сенаторôвъ и послôвъ, та 73 начальникôвъ громадъ и кôлька сотъ товариствъ. Въ торжествѣ взяло участь около 10.000 людей. Король Гумбертъ и ґр. Турину були на богослуженю и заходили опôсля до гробницѣ покôйного короля сардинского. По вôдкрытю памятника, мавъ посолъ Дельвеккіо бесѣду, въ котрôй середъ величезного ентузіязму, славословивъ Короля Емануила, яко предтечу сполученя Италіи.

Туреччина буде теперь мабуть дуже довго мати клопоты зъ розбишаками. Ще не выкуплено зловленого розбишаками французского пôдданого Реймонда и италіянского Солініса, а вже розбôйшлась чутка, що розбишаки на азійскôй сторонѣ коло Яловы, зловили якогось, осѣвшого тамъ Француза. Вѣсть ся потребує однакожъ ще потвердженя. Реймонда не выкуплено длятого доси, бо розбишаки почувши, що противъ нихъ вырушило войско, утекли въ горы. Ажъ вчера удало ся тымъ, що понесли окупъ за Реймонда, зôткнути ся зъ розбишаками. За Солініса выслала Порта 2000 турецкихъ фунтôвъ до Солуня.

Подôбно чимъ разъ частѣйше появляють ся конфлікты Туреччины зъ Россією, задля перевозу войска кораблями черезъ Дарданелѣ. Вчера задержано зновъ въ Дарданеляхъ россійскій корабель „Кострома“, вертаючій назадъ до Россіи, а россійскій посолъ Нелидовъ протестувавъ зновъ противъ того.

Новинки.

— **Именованя.** Міністеръ просвѣты именувавъ: професора державной ґімназіи въ Решовѣ, инспектора школъ округôвъ тарнôвского и домбровского, Франц. Новицкого, директоромъ учительскои семінаріи въ Тарновѣ; катихита учит. семінаріи въ Тарновѣ, кс. Ксавера Криспу, инспекторомъ школьнымъ для округôвъ тарновского и домбровского; дра Володим. Деметрикевича въ Краковѣ консерваторомъ ц. к. центральнои комісіи для штуки и памятникôвъ историчныхъ. Ц. к. Дирекція скарбу именувала контрольора податкового, Іосифа Кинельского податковымъ поборцею въ IX кл. ранґи.

— **Є. Ексц. п. Намѣстникъ ґр. Бадениого** принимавъ въ Братишевѣ п. Абґаровичь, дѣдичь тамошный, дуже сердечно. Передъ повозомъ п. Намѣстника ѣхала вôдъ границь Братишева бандерія кôнна, зложена зъ селянъ дôбръ п. Абґаровича. Въ Братишовѣ витавъ п. Намѣстника въ имени обывателѣвъ князь Пузина зъ Чорнолозець и Дошотъ зъ Палагичь. Зъ Товмача прибула огнева сторожа, котра робила дефіляду зъ лямпіонами передъ Є. Ексц. п. Намѣстникомъ Вôдтакъ выѣхавъ п. Намѣстникъ до Нижнева, вôдки, пращаный репрезентацією громады, духовеньствомъ обохъ обрядôвъ и численно зôбраною публикою, середъ окликôвъ най жиє! — пустивъ ся въ дальшу дорогу по Днѣстрѣ. Нижнѣвъ бувъ декорованый хоругвами о барвахъ державныхъ и народныхъ.

— **Новый судъ повѣтовый** буде отвореный зъ початкомъ нового року въ Порохнику, въ районѣ суду окружного въ Перемышли, а до нового суду будуть належати: мѣсточко и село Порохникъ, Розбôръ довгій и округлый, Іодлôвка, Венґерка, Воля угорска, Свѣбодна, Рачина, Реплинъ зъ Волею реплиньскою, Тулиголовы Чудовичѣ, Вяцковичѣ, Быстровичѣ, Тиневичѣ, Хоревъ, Гавловичѣ горѣшні и долѣшні, Рокитничѣ, Частковичѣ и Челятичѣ.

А все таки незадовго по тôмъ прийшовъ приказъ вôдъ Леопольда І., що кечкеметскі ярмарки вôдъ теперь зносить ся. Розумѣєсь, що теперь стали Турки лютитись такъ само якъ и куруцы. Ті проклятi мѣщухи позбавили насъ нашого побôчного доходу. Але теперь впали они на ориґінальну гадку. Въ чорну недѣлю передъ великодными святами напавъ славный проводиръ куруцôвъ, Стефанъ Чуда, зъ своѣмъ войскомъ на мѣсто. Гнали простѣсенько до монастиря. Тутъ выдавъ ватажко такій приказъ до своихъ людей: „Не рушити хлопцѣ, нѣчого, лишь конче зловити ґвардіяна, бо єго певно выкуплять. Они зловили дѣйстно ґвардіяна череватого, панъ-отця Брунона, посадили на вôслюка, що доси робивъ въ монастирскôмъ городѣ, бо вôнъ и такъ возивъ бочки зъ водою. Але щобы панъ-отець, котрый клявъ та трѣпотавъ ся, не упавъ зъ бурого (бурымъ звали вôслюка), привязали єго постронками та ременями... И дѣйстно не перечислили ся. Межи католиками наставъ великій переполохъ. Вдовиця Пазлина Фабіяника, горбата Юлька Ґальґочі и перецвила Кляра Булка стали заразъ пôдъ предсѣдательствомъ панъ-отця Литкая збирати грошѣ на выкупъ та ходили вôдъ хаты до хаты. „Выкупѣмъ бѣдного панъ-отця Брунона, вôнъ выучивъ ся таку красну проповѣдь на Великодні свята, та годѣ щобы єи не выголосивъ.“ Зôбрано сто дукатôвъ и зъ тыми грошми выбрались до табору куруцôвъ депутаты вôдъ жѣнокъ: Сенаторъ Гаврило Пороснокій, кураторъ Иванъ Бабошь, и колодѣй панъ Юрій Дома.

По всѣлякихъ пригодахъ и неудачахъ вôдшукали они наконець Стефана Чуду, котрый сердито до нихъ вôдозвавъ ся: Чи вы не Кечкеметцѣ? А вы за чимъ сюды?

— Мы прийшли по него, — вôдозвавъ ся богомôльный Бабошь, пôдвѣвши свои маленькі сиві очи до неба.

— По кого, по вôслюка, чи по ґвардіяна? зажартувавъ собѣ Стефанъ Чуда, що бувъ якъ разъ въ добрôмъ гуморѣ.

— По обохъ, коли погодимось, — сказавъ на то Пороснокій.

— Зъ панъ-отця не богато намъ хôсна, але вôслюкъ придасть ся. Вôнъ возить теперь великій бубенъ.

Добродушнымъ Кечкеметцямъ сподобалась така бесѣда куруца, бо коли зъ панъ-отця не богато хôсна, то значить ся, що за него не треба буде богато заплатити и они потакуючо покивали головами.

— Отже якъ стоить дѣло зъ панъ-отцемъ?

— Дайте три дукаты и берѣть єго собѣ.

Всѣ три депутаты споглянули на себе та лишь усмѣхнулись, якъ колибъ хотѣли сказати, „дѣйстно дешево, дуже дешево!“ Пороснокій пôдоймивъ полу свого синього плаща и сягнувъ до кишенѣ, щобы выймити три дукаты. „Осьде! Берѣть пане!“

Проводиръ куруцôвъ вôдсунувъ руку сенатора на бôкъ. „Панъ-отця принесѣть вôслюкъ, найже теперь панъ-отець забере вôслюка. То буде и справедливо, безъ вôслюка нема интересу.

— „Чортъ бери“ — сказавъ сенаторъ весело. — Щожь вамъ дати за вôслюка?

— Нѣ бôльше, нѣ менше — говоривъ Чуда, вымовляючи выразно кожде слово — лишь сто девятьдесять и сѣмъ дукатôвъ.

Въ мѣщанахъ ажь кровъ застигла. Малый Бабошь дививъ ся зъ пôдъ ока на куруца, чи той не жартує, але опаленє єго лице выглядало теперь дуже поважно, передъ тымъ було значно веселѣйше. Мимо того Кечкеметцѣ не тратили надѣѣ.

— А выжь бы, панонькý, мали серце, брати за вôслюка такі грошѣ, якъ за арабского коня. Вôдступѣть намъ панъ-отця окремо! Вôслюка прийдемо иншимъ разомъ выкупити,— додавъ Бабошь.

Теперь ставъ зновъ панъ Юра Дома вести дипльоматичні переговоры. Вôнъ доказувавъ, що всечестнѣйшій отець не мôгъ бы и такъ уживати вôслюка, бо то скомпромітоване индівідуумъ, котре служило въ таборѣ протестантского войска.

Найбôльше розуму мавъ ще Пороснокій

— **П. Иванъ Тиминьскій,** комісаръ фінансовый въ Чернôвцяхъ и посолъ до буковиньского сойму именованый старшимъ комісаремъ фінансовымъ при фінансовôй дирекціи въ Чернôвцяхъ.

— **Рускій народный театръ** дасть въ четверъ дня 27 с. м. въ Чортковѣ Лисенкову оперу „Рôздвяна нôчь". Въ роли Павука выступить п. Берковскій, бувшій артистъ львôвскои и кіевскои сцены. Зъ Чорткова переѣде театръ до Залѣщикъ де вже 29 дасть перше представленє.

— **Огнѣ.** Въ Сѣвцѣ калускôй закуривъ собѣ 15 с. м. молотѣльникъ въ сѣняхъ при молоченю збôжа люльку и черезъ неосторожнôсть запаливъ хату. Огонь такъ розширивъ ся що погорѣло 9 господарствъ, а то 5 селяньскихъ, а 4 нѣмецки, зô всѣмъ звезенымъ полѣткомъ и пашею. Зъ нашихъ селянъ лишь одинъ бувъ асекурованый, а зъ Нѣмцѣвъ лишь одинъ не асекурованый. — Въ Шидлôвцяхъ погорѣло трохъ господарѣвъ; огонь занявъ ся въ однôй хатѣ въ саме полудне, коли майже всѣ люде були въ поли при роботѣ. Пожаръ бувъ бы обернувъ и цѣле село въ попѣлъ, слибъ не енерґічна помôчь россійского капітана Дмитра Василевича Иваненка, котрый знаючи, що въ селѣ нема кому ратувати, зъ своими жовнѣрами перейшовъ границю и разомъ зъ членами родины о. Н. Темницкого пригасивъ огонь.

— **Грôмъ.** Минувшого тыждня ударивъ въ нову церкву въ Єзуполи грôмъ, спаливъ стяжки на хоругвѣ, розлупавъ жердку въ долинѣ, въ захристіи выбивъ кôлька дѣръ въ мурѣ, вылетѣвъ на двôръ, вырвавъ кôлька ґонтôвъ зъ даху та порозкидавъ и на тôмъ скôнчило ся

— **Землетрясенє.** Зъ Вероны доносять, що тамъ дня 22 с. м. межи 9 а 10-ою год. вечеромъ дало ся чути сильне землетрясенє, а переляканй мешканцѣ опускали домы и повертали доперва о пôвночи. Шкоды незначнй, житя нестративъ нѣхто. О тôмъ самôмъ часѣ дало ся чути лекше або сильнѣйше землетрясенє и въ Больоніи и кôлькохъ инныхъ мѣсцевостяхъ.

— **Самоубійства.** Въ Европѣ доходить число рôчныхъ выпадкôвъ самоубійства до 60.000, не вчисляючи ще певно друге тôлько выпадкôвъ затаєного або несконстатованого самоубійства. Найбôльше самоубійцѣвъ буває въ Нѣмеччинѣ, потôмъ у Франціи и Анґліи, а найменше выпадкôвъ самоубійства трафляє ся межи Славянами. Чимъ край бôльше цивілізованый, тымъ бôльше має самоубійцѣвъ.

Всячина.

— **Вода яко средство втихомиряюче бôль.** Дръ Шляйхъ въ Берлинѣ робивъ недавно тому дослѣды на собѣ и на своихъ двохъ асыстентахъ, до якого степеня розпущена водою кокаина може ще втихомиряти бôль такъ, що запустивши єи чоловѣкови пôдъ шкôру, можна вôдтакъ на тôмъ мѣсци рѣзати и робити инші операціи, а чоловѣкъ не буде чути болю. При сихъ досвѣдахъ выкрывъ дръ Шляйхъ, що и звычайна чиста вода запущена чоловѣкови пôдъ шкôру робить ту саму прислугу. Чоловѣкъ тратить на тôмъ мѣсци, де єму запустить ся воду, чутє и тогды можна на тôмъ мѣсци робити яку небудь операцію. Поступованє при тôмъ єсть дуже просте. Въ вôдповѣдну до того шприцку набираєсь чистои, вывареной воды дестільованои и запускає ся єи чоловѣкови пôдъ шкôру, котру передъ тымъ добре обмыє ся. Коли шприцку поволи потыскає ся, то на шкôрѣ зачинає робити ся мала бѣла пухлина, подôбна до того, якъ колибъ комаръ укусивъ въ тѣло. Пухлину ту можна въ мѣру того якъ до неи напускає ся воды зробити бôльшою або меншою. Въ пôвъ мінути по вôдойменю шприцки єсть мѣсце, де зробилась пухлина зовсѣмъ безъ чутя и єго можна тогди вже безпечно рѣзати, а чоловѣкъ не буде чути болю. О скôлько се нове вôдкрытє буде мати практичну вартôсть годѣ сказати, бо оно ще нове, але вже теперь вырѣзувавъ дръ Шляйдъ при помочи воды карбункулъ на удѣ одного чоловѣка и не лишь що вôнъ анѣ трохи болю не чувъ, але и рана зъ прорѣзаня зовсѣмъ добре гоила ся.

— **Математична неможливôсть.** Зъ довготы и ширины бесѣды посла до парляменту обчислили єи змѣстъ — рѣчь не можлива.

— **Добре порôвнанє.** Той чоловѣкъ має такй вуса, що выглядає, якъ бы єму въ нѣсъ двѣ вывѣрки влѣзли и лишь хвосты зъ него повыставляли.

---

† Посмертнй вѣсти.

— **Бар. Альфредъ Канне,** віцепрезидентъ высшого суду краевого, померъ оногды въ ночи въ Маріенбадѣ. Смерть наступила, здаєсь, въ наслѣдокъ параліжу серця, бо рано найдено єго неживого въ постели. Покôйникъ вôдзначавъ ся великими здôбностями и длятого покликано єго передъ кôлькома лѣтами до Вѣдня на становище совѣтника міністеріяльного. Опôсля перенесено єго яко віцепрезидента апеляціи до Львова. Вѣчна єму память!

— **Юліянъ Шемельовскій,** нотаръ у Львовѣ, бувшій президентъ мѣста Львова и предсѣдатель палаты нотаріяльнои померъ вчера въ Криници. Вѣчна єму память!

— **Янъ Неруда** славный ческій писатель, померъ въ суботу вечеромъ въ 57 роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

24 серпня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10.—10·50	9·80 10·50	10·—10·75	10·—10·50
Жито	9·——9·50	8·90—9·50	9·——9·75	9·——9·50
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 24 серпня. Царь, цариця, наслѣдникъ престола и прочй дѣти, а вôдтакъ грецка королева зъ дѣтьми выѣхали вчера моремъ до Даніи.

Цельовацъ 24 серпня. Въ мѣсцевости Пертшахъ завалила ся вчера пôдчасъ богослуженя въ церквѣ вежа церковна, котра якъ разъ будувала ся; згинула одна особа, бôльшого нещастя не було.

Прага 24 серпня. Бальонъ Ґодарда Суркуфъ злетѣвъ вчера въ наслѣдокъ бурѣ зъ высоты 1800 метрôвъ и упавъ на городъ капуциньского монастиря Льоретто. Оденъ чоловѣкъ покалѣчивъ ся легко, прочимъ нѣчого не стало ся.

Порсмесъ 24 серпня. На вчерашнôмъ пирѣ у бурмістра въ честь французскои ескадры було 500 гостей; пôдношено тоасты въ честь анґлійскои королевои, президента Карнота и адмірала Жерве, а сей послѣдный тоаставъ въ честь мѣста Порсмесъ.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 червня 1891).

До Львова приходятъ:	Поѣздъ посп'шн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Орлова (на Ясло-Ряшѣвъ вôдъ 1 липня до 31 серпня		8·12		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіславова	8·—	2·—		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3·42		
Зъ Сухои, Хирова и Стрыя.		7·54		
Зъ Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		9·02		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		12·19		
Зъ Сокаля и Белзця				4·22
Зъ Жовкви				6·45
Зô Львова ôдходятъ:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22		10·15	11·05
До Зимноводы-Рудна			4·25	
До Орлова (на Ряшѣвъ-Ясло вôдъ 1 липня до 31 серпня		6·16		
До Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина	9.16	10·24		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		8·05		
До Стрыя, Хирова и Сухи		8·53		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10·50		
До Стрыя, Станіславова, Гусятына, Лавочного, Пешту, Хирова и Стружа		6·20		
До Белзця и Сокаля				9·25
До Жовкви				7·40

Примѣтка: Годины пôдчеркненй лінійкою означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

бо вôнъ заразъ догадавъ ся, що проводиръ куруцôвъ хоче, абы єму заплатити за ґвардіяна двѣста дукатôвъ а історія зъ вôслюкомъ—то лишь жарты. Вôнъ выймивъ зъ кишенѣ традиційну панчоху и забренькотѣвъ грôшми. Сто дукатôвъ, ясныхъ якъ сонце, анѣ одного бôльше. Або повеземо назадъ домôвъ грошѣ або ґвардіяна. Вôдъ васъ зависло, хоробрый пане.

— Не може бути — сказавъ той, покивавши головою.

— Алежь зважте—вôдозвавъ ся Бабошь,—що нашого Спасителя, Исуса Христа, продали за 30 серебренникôвъ. Чомужь бы за панъ-отця Брунона не було досыть сто дукатôвъ.

— Лишь не покликуйтесь на біблію! — крикнувъ куруцъ — бо хочь правда, що Спасителя нашого продали за 30 серебренникôвъ, то всежь таки не знаєте, за кôлько були бы христіяне вôдкупили его вôдъ смерти.

Середъ такои суперечки добили торгу при сто дукатахъ, котрй панъ Чуда кождый зъ окрема оглянувъ, чи де не обпилованй, та ще и пробовавъ на голосъ, чи они може не вôдзываютъ ся семиградскимъ голосомъ (въ ту пору, бачите, були въ Семиградѣ фальшôвники грошей). Коли вôдтакъ вже все залагоджено, выдавъ имъ спавшого зъ тѣла панъ-отця Брунона, котрого депутаты зъ великимъ тріюмфомъ повели домôвъ.

(Дальше буде.)

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменитѝ средства до консервованя зубôвъ и яселъ о удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именни **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова**, котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а также забезпечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Квизды: „Плынъ гôстцевый“

домове средство усмиряюче бôль.

Цѣна фляшки 1 злр. а. в.

Квизды *Кроплѣ зубнѝ „Альвеоляръ“.* 1 фляшочка 50 кр.
Квизды *„Плынъ на волося“.* 1 фляшочка 50 кр.
Квизды *Пляотеръ на ôдгнетки.* 1 коробочка по 35, 70 кр.
Квизды *Плынъ на ôдгнетки и бородавки.* 1 фляшочка 35 к.
Квизды *„Franzbrantwein.“* — 1 фляшка 85 кр.
Квизды *Сокъ деревъ шпилькохыхъ.* 1 фляшочка 35 кр.
Квизды *„Вода до полоканя губъ „Альвеоляръ“.* 1 фляшочка 40 кр.
Квизды *Зубна паста „Альвеоляръ“.* 1 порцелянова пушка 70 кр.
Квизды *Цыбулева помада* — 1 пушка 80 кр.

Правдивѝ лишь зъ сею охоронною маркою можна дôстати въ всякихъ аптикахъ Австро-Угоръ.

Щоденна высылка почтою споввяе ся черезъ головный складъ

Kreisapotheke Korneuburg bei Wien

des FRANZ JOH. KWIZDA.

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

$4\frac{1}{2}$% на рôкъ.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Сокселъета

МОЛОКО стерилизоване

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякѝ ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадиои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}$% листы гипотечнѝ.
5% листы гипотечнѝ преміованѝ.
5% листы гипотечнѝ безъ преміи.
$4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}$% листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}$% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}$% пожичку угорской желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}$% пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскѝ Облигаціи индемнизаційнѝ,

котрѝ то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного пріймае ôдъ Вп. купуючихъ всякѝ **вылъосованѝ, а вже платнѝ мѣстцевѝ** паперѣ цѣннѝ, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевѝ,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить.

Терпите ломане руки або ноги, рване, гостець, ревматизмъ, котрѝ вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагае въ такихъ терплѣняхъ:

„Excelsior“

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшѝ слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнѝ терпѣня, якѝ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгѝ лѣта треваючѝ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятѝ, по натертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior“**-а. — Вдячность моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи вôдгомономъ най будуть тѝ слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ вынаходець „Excelsiora“ тысачѣ — бо кождому помагае скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрѝ коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora“, оплату почтову и опакованье.

Прошу адресовати: Брониславъ Виткевичь, аптикаръ у Львовѣ, улиця Жовкôвска (коло рамцы).

Въ мѣйскôмъ бюрѣ,

(готель Жоржа), выдае ся

карты объѣзднѝ,

котрѝ приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдае ся **звычайнѝ карты** подорожнѝ на лінію Кароля-Людвика по оригінальнôй цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Гербата россійска.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачѝ до ужитку церковного и домового, ôдповѣднѝ на **выправы слюбнѝ, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репараціи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.